

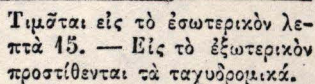
ΔΗΜΟΔΑΚΕΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΛΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

КН
СОЛОУ.

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΤΟΣ 100

ΑΡΙΘΜΟΣ 7ος

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

B. (1)

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

Les longs ouvrages me font peur.
Loin d'épuiser une matière,
On n'en doit prendre que la fleur.
(La Fontaine.)

(La Fontaine.)

Ὁ δὲ Βασίλης εἶναι Ἅγιος μέγας καὶ φοβερός, εἶναι Ἅγιος
καὶ θαλατρεύεται καὶ θά πανυγυρίζεται πάντα καὶ περισσότερο
τοῦ ἑαυτοῦ ἄλλους ἁγίους, γιατί ἔλαβε τὴν τύχην νὰ πέφτῃ
πάντοτε τοῦ τὴν πρώτη τοῦ χρόνου, μέχρι τοῦ μικροῦ μεγάλου
ἐκείνου σὺν τῷ Μαρσίᾳ.
Ὁ παῖς ποὺ ἀκομα δὲν ἤξερε: τί πᾶ νὰ πῇ ὁ παῖς μὰ τοῦ
ἐκείνου νὰ συλλογίζεται πῶς καὶ μεγάλο πρᾶγμα εἶναι ἀπὸ
τοῦ πῶς εἰς ὅλα μπένει καὶ μὲ ὅλα ἀλλάζεται, ἀκαρτερεῖ ν'

κροί μεγάλοι

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΑΪΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΑΪΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

... συνεχίσαν τῆς α. σκιαγραφίας ἀναγκασθέντες
... ἐπὶ τὴν αὐτὴν τοῦ χρόνου.

ἄρτη τ' αἰ Βασιλεῖ, γιὰ νὰ λάβῃ τὴ φτωχὴ εὐχαρίστησι νὰ παίξῃ μὲ κανένα τάλλαρο, ποῦ ὁ πατέρας του τοῦ δίνει καὶ ποῦ ἔπειτα ἀπὸ λίγο τοῦ ἀσηκώνει γιὰ δύο ἢ τρία μίσβολα ἢ κανένα πιγνίδι ἢ γιὰ καμμιά λιχουδιὰ· (2) Καλοτίχμου πόση μεγαλήτερη φιλοσοφία δείχνεις ἀπὸ μᾶς τζοῦ μεγάλου; ὁποῦ λατρεύουμε καὶ κάνουμε φιλαχτὸ ἐκεῖνο τὸ μέταλλο!..

Ὅντες εἶναι κομμάτι μεγαλύτερο, ἀρκινάει καὶ καταλαβένει πῶς τὸ τάλλαρο δὲν εἶναι τρογγυλὸ γιὰ νὰ χρησιμεύῃ σὰ παιγνίδι, οὔτε ὅπ' ὄχει ἐκοιὰ τὰ σημάδια γιὰ τὰ μαῦρα μάτια, ἐτότες τὸ βαστάει πουλὸ σφικτὰ καὶ δὲν τὸ δαίνει πουλὶ, οὔτε γιὰ μίσβολα, οὔτε γιὰ λιχουδιὰς, ἀρκινάει καὶ ἐμπορεύεται καὶ τὸ πουλεὶ τῇ μάννας του γι' ἓνα ἐξάρη, γι' ἓνα μίσσέλληνο, γι' ἓνα σελλήνι κατὰ τὴν νόηση ὅπ' ὄχει καὶ κατὰ τὴ διάκρισι τῇ μάννας· ὄντες ὅμως φθάσῃ στὴν ἡλικία ἐκεῖνη ὅπου νογάει ὅπως τὸ τάλλαρο ἀξίζει ἑκατὸν τέσσερα ὄβολα καὶ ἡ ῥιγγίνα ἑκατὸ καὶ ποῦ ἔχει τῇ πρώταις ἀρχαῖς τοῦ πολυπλοσιασμοῦ· τρέχει σὲ κανένα κατὰστημα, καὶ τῇ περισσότεραις φοραῖς γυρίζει στὸ σπῆτι καταθυμωμένος ἐναντίον στὸν αἰ Βασίλῃ, ὁποῦ, μὲ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τοῦ φταίει τίποτ' ἓ, καὶ τοῦ ψάλλει κάτι κοντάκια πλαγίου τετάρτου ὁποῦ ἀνατριχιάζουν τὴ πέτ' α καθε καλοῦ χριστιανοῦ!

Μὴ στοχαστῇς ὅμως ὅπως καὶ ἡ ἀρκόντισσαι δὲν περιμένουνε μὲ ἀνυπομονυσία νάρτη τ' αἰ Βασιλεῖ, ποιά γιὰ νὰ πρωτοφορέσῃ κανένα καινούριο φόρεμα—ποιά γιὰ νὰ δεχτῇ ἐπίσκεψες,—ποιά γιὰ νὰ παίξῃ τὸ Φαραῶ—ποιά γιὰ νὰ ξεραθυμίσῃ τὸ μαντολάτο, σὺν ψόνι τοῦ ἀντρός τῆς — καὶ οὐλες γιὰ νὰ λάβουνε ἐκὶὸν τὸ βλοῦμένο ἀπονυχμᾶ, ὅχι τόσο γιὰ τὴν ἀξία του ὅσο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόου.

Μερικαῖς κοπέλαις βλέπουνε τὸν αἰ Βασίλῃ στὸν ὕπνο τους πάντα νέονε κι' ὁμορφονε καὶ καμμιά φορὰ ξανθόνε, ὁποῦ τζοῦ κάνει ὁ ἴδιος· τὸ μπωνυχμᾶ τζοῦ· Μιά φορὰ μιά κοπέλα ἔλεγε ὅπως τὸν εἶδε στὸν ὕπνο τῆς ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶνε, ψιλῶνε λυχγῶνε, μὲ μαῦρα μάτια, μικρὴ μύτη (εἶναι κοπέλαις ποῦ βουρλίζονται γιὰ μικραῖς μύταις) μαλλιά μαῦρα καὶ μακρυὰ, μ' ἓνα σουρτοῦκο

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(2) Τὰ λεγόμενα ἀφορῶσι τὰ ἀρχαιογραφικὰ βιβλία, βιβλίον δὲ τὴ φτωχὴν αἰ πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους εἶναι ὡς καὶ ἡ τελευταία.

à la Pelissier, μ' ἓνα καππέλο ἃ σοῦστα, καὶ μ' ἓνα τζ. γάρου τζα-
 ζνας στὸ στόμα του· ἐρώτησε λοιπὸν τὸ πνευματικὸ της ἂν ὁ
 αἰ. Βασίλης ὁποῦ εἶδε στὸ νύπνο τζη ἔμοιαζε μὲ τὸναληθ. νό. ε
 αἰ. Βασίλη· ὁ παππᾶς ἀποῦ ἄνοιξε ἓνα ζευγάρι μίτια σὰ φώτολα
 καὶ ἔακε ἐργά φοραῖς τὸ σταυρό του, τζήπε ὅπως κἄτι παγανὴ
 εὐχίησε νὰ ντῇ πειράζῃ κι' ἔλαβε τὴν ἀδικαντροπία νὰ ξοδέψῃ τ'
 ἔσχα τοῦ μεγάλου Βασιλείου· ὅπως δὲν ἤξερε ἂν στὸν κειρό του
 ἐρροίσανε σουρτοῦκα à la Pelissier, καππέλα ἃ σοῦστα καὶ ἂν
 ἐρουμάρινε τζιγάρα τζ' ἀθάνας, μὰ πῶς ἤξερε πῶς ὁ αἰς Βα-
 σίλης δὲν ἐντύθηκε ποτέ του φραντζέζικα καὶ πῶς ἂ δὲν τὸ πι-
 στευε νὰ πῇ τὴ καμυῖαν Ἑκκλησιὰ καὶ νὰ κυττάξῃ σὲ καμυῖα
 ἀπὸ τζῆ θύραις ὁποῦ ἤθελε τὸν ἰδῇ μὲ τὴν Ἀρχιερατικὴ του
 στολὴ, μὰ νὰ μὴν πάρῃ τὸ κονδίλι ὁποῦ βαστάει στὸ χέρι του
 γιὰ τζιγέρο τζ' ἀθάνας — ἡ κοπέλα ἐπίστεψε τοῦ παπᾶ ἀλλ'
 ἔμεινε μὲ τὴ πεποιθῆσι ὅπως ὁ δικόζῃ αἰ· Βασίλης ἦτανε καλή-
 τερος ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τοῦ Καισαρίας, τέτοια μυαλὰ ἔχουνε
 ἡ κοπέλα!!..

Κοντολογίς ἡ ἡμέρα τ' αἰ Βασιλίου εἶναι γιὰ ὅλους μιὰ μέρα
 χερτὶ καὶ ἀγαλλιάσεως, εἶναι μέρα ὁποῦ πιστεύουμε πῶς ὁ Θεὸς
 μί: στέρνει σὰ δεῖγμα τοῦ νέου χρόνου· ὅτι κάμης τ' αἰ Βα-
 σίλει οὐ τὸ κάνε οὐλον τὸ χρόνο, ὅτι δὴς τ' αἰ Βασιλείου τὸ βλέ-
 πει: οὐλον τὸ χρόνο, ἀγλαῖα ἀπὸ ἐκίῳνε ὁποῦ ζυπ. ἤσει τ' αἰ Βασι-
 λίου μὲ κόψ. μο γιὰτὶ θὰ ποιδεύεται μὲ μίνταις καὶ μὲ χαμο-
 μέλια οὐλο τὸ χρόνο—καὶ τὸν παρᾶ ὁποῦ μικρὴ μεγάλοι μαλά-
 ζουνε ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶναι φυσικὰ γιὰ ν' ἄχουνε οὐλο τὸ χρόνο γι-
 ομεται: τοῦ σακκούλαι:—τ' αἰ Βασιλίου οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς ἐ-
 πισκέφτουνται, γιὰ νὰ ἐπισκέφτουνται οὐλο τὸ χρόνο—κάνουνε
 ἱε σωρὸ κομπλιμέντα, τζῇ π. ρ. σσίτεραις φικραῖ: ψεύτικα, γιὰ νὰ
 τε κάνουνε τέτοια οὐλο τὸ χρόνο—ἡ φιλονάδες ἐνόουνται καὶ ξε-
 σκάνουνε τὴν μία καὶ τὴν ἄλλη, ἀμὰ ὄντες πάνε σπῆτὶ τζου ξε-
 σκάνουνη ἀνέμεσὸ τζου, καὶ τοῦτο γιὰ νὰν τὸ κάνουνε οὐλον τὸ

τ' αἰ Βασιλίου ἡμῶνα κλεισμένος τὸ σπῆτὶ, ἐξ αἰτίας μιανῆς, ὅ-
 τ' αἰ Βασιλίου πὴν πολέμαα (νὰ γιάνω μὲ τρεῖς ὁδοῦς τζῇ
 τ' αἰ Βασιλίου ὁδοῦς: Τε καὶ πέντε ὁδοῦς ἀνάπαυσι' μὲ μί: καὶ
 ὁδοῦς τ' αἰ Βασιλίου ἀπὸ φωναῖς, κτυπιαῖς, κούδουνις, καμπι-
 αῖς, πι. ὁδοῦς, καὶ βιολιῖ, ἐστοχάστηκα εὐθὺς ὅπως οἱ φίλοι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΕΒΟΣ
 ΗΜΟΥΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΟΥ

μου, θαίνοντες από τὸ θέατρο, ἠθελήσανε νὰ μοῦ κάμουνε ἐκείνη
τὴν ἀραοντιὰ, προβαίνω στὸ παρεῖθρι καὶ τὶ νὰ γδῶ ἓνα σωρὸ
παῖδια ἐπὶ μὲ μία φωνὴ μοῦ ἐζητοῦσανε τὸ θέλημα νὰ μοῦ
παῖνε τὸν αἰ Βασίλη—τί νὰ πῆς; ὑποχρεώθηκα μὲ οὔλη μου τὴν
ἀρραστία νὰ ὑποπείω ἐκεῖνο τὸ τερνανάκι, καὶ ἐπειδὴ ἓνας διδῶλος
διώχνει τὸν ἄλλον τὴν αὐγὴ ἐξύπνησα θερμῶς — ἦταν ἡ πρώτη
τοῦ χρόνου—ἔξερχ τὸ συνήθειο τοῦ τόπου,—ἀλλ' ἐπρότιμυσα νὰ
μείνω σπῆτι μοναχός μου καὶ νὰρχινῶ τὰ εὐλογημένα 1860
διαδελφόντας· τὸ Δύχνο τοῦ Λασκαράτου γιὰ νὰ περάσω ἠθικά
εὐλὸν τὸ χρόνο, εἶχα τὴν πόρτα μου κλεισμένη γιὰ νὰ ἀποφύγω
τοῦ μποναμάδες· ἐστοχαζόμουνα πῶς θὰ περάσω τὴν ἡμέρα μου
ἥσυχα καὶ ἀναπαμένα· μὰ μία δυνατὴ κτυπιὰ στὴν πόρτα μου,
χτυπιὰ ὅπου ἐγνώρισα, μοῦ ἀναποδογύρισε οὔλα μου τ' ἀναπαυ-
τικὰ σχέδια, ἦτανε ἐνὸς φίλου ὅπου τοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ περάσω
τὴν πρώτην τοῦ χρόνου στὸ σπῆτι τῶν καὶ ποῦ ἐρχότανε νὰ μοῦ
ἐπιθυμῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Ἀπάντησις εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Κ. Λασκαράτου κατα-
χωριθεῖσαν εἰς τὸν Ἑωσφόρον καὶ ἀναγγελοθεῖσαν εἰς
τὸν 6ον μας ἀριθμὸν.

Ἀκριβέ μου Ἀντρία

Ἀργιστόλι τῇ 20 Δεκεμβρίου 1859

Nous allons messieurs et dames, vous
donner une représentation de la lan-
terne magique, pièce curieuse!...

Ch. Paul de Kock.

Ἐλαβ τὸ γράμμα σου 16 Δεκεμβρίου· ἀρπάζω μὴν στιγμὴν
ποῦ ἡ πολλὰς ἐνασχόλησες μοῦ ἀφίνουνε ἀδειανὴ γιὰ νὰ σοῦ ἀ-
παντήσω :

Σὺ παραξοραίνεται πῶς ἄλλαξα ἀπ' ἐκεῖ ἡμῶν, πῶς ἀντίς
ἐῖμαι τὸ εὐδαιμόνιο τῶν καλοκτάνων, ὁ ἡγετὰς τοῦ
ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΑἰΓΥΠΤΟΥ

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Βασιλεύδωνε, καὶ τὸ σκιάχτρο τοῦ κόσμου ἐκατήντησα νὰ γένω
 μπαίγνιο Ἀντρίαμου, κατραμάσκι καὶ ἐφημερίδα σὲ χέρια παι-
 διῶνε ! . . . Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐτοῦτημου ἡ ταπεινωτικὴ ἀλλαξιά
 νὰ σὲ λαμπάξῃ τόσο, πρῶτο ἀπ' οὐλα γιὰτὶ ἂν ἐδιάθασες τὸ
 πρόγραμμάμου, θὲ νὰ εἶδες πῶς ἦρτα στὸν Κόσμο γιὰ νὰ σώσω
 τὴ ψυχήμου καὶ νὰν τὰ κάμω καλὰ μὲ τὸν ἄνθρωπο ὁποῦ τόσαις
 καὶ τόσαις φοραῖς ἀδίκησα· καὶ ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφάνιαμου μ' ἐγκρέ-
 μισε καὶ μ' ἐβούλιαξε, ἤλπισα πῶς ἡ ταπεινώσείμου καὶ ὁ θελη-
 ματικόςμου ἐξευτελισμὸς ἤθελε μὲ ματασηκώσει καὶ μὲ βάλει πάλ-
 ιε στὴ θέσι ὁποῦ μιὰ φορὰ ἐκάτεχα. Νὰ λοιπὸν γιὰτὶ ἐγίνηκα
 μπαίγνιο Ἀντρίαμου, νὰ γιὰτὶ ἐγίνηκα κατραμάσκη, καὶ ἐφημερί-
 δα παιδιῶνε, νὰ γιὰτὶ τέλος πάντων εὐρίσκομαι σ' ἀλληλογραφί-
 α μ' ἐσένα !

Κακὰ ἤθελε μοῦ στέκει τὸ φόρεμα τοῦ δημοκόπου ἢ ἐκεῖνο
 τοῦ ἀγύρτου, Ἀντρίαμου, καὶ σὲ εὐχαρισῶ γιὰ τὸ χάρισμα, γιὰτὶ
 ἡ εἰρήνη ποῦ πολεμῶ νὰ στερεώσω μὲ τὸ ἀνθρώπινο γένος ἔχει
 σκοπὸ πολὺ ὑψηλότερο καὶ ἐλπίζω πῶς θὰ βραττάξῃ πολὺ περισ-
 σότερο ἀπὸ τὴ δημαγωγικὴ ἐπιβρῶν ποῦ πιτυχαίνεται, ρίχνοντες
 στάχτη στὰ μάτια τοῦ ὄχλου γιὰ σκοποὺς χαμερπεῖς καὶ ὁποῦ
 βαστάει ὅσο βαστάει ἡ τύφλα τῇ στάχτι· ἀλλ' ἂς μ' ἀτάρ-
 τουμε εἰς τὸ προκείμενό μας καὶ ἂς ἐξετάσουμε τὸ ζήτημα τῇ
 μεταμόρφωσις ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον :

Δὲν ἔπρεπε, Ἀντρίαμου, νὰ σοῦ παραξοφανῇ ἡ μεταμόρφωσίς
 μοῦ γιὰτὶ ὅπου καὶ ἂ στρίψῃς τὸ βλέμμασου ἐλπίεις κάθε στιγ-
 μὴ μεταμόρφωσης, ἀκόμα πουλιὸ περίεργες ἀπὸ ἐκεῖναις ποῦ ψάλ-
 λει ὁ Ὁρίδιος καὶ ὁποῦ τῇ συνήθειε τόσο ὁ Κόσμος ὥστε δὲ
 προξενοῦνε ἄλλο παρὰ γέλοια Σβῦσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ
 λυχνάρισον καὶ ἀκολουθαμε . . . Ὁ δρόμος εἶναι κομμάτι δύσβα-
 τος μὰ δὲ σοῦ εἶναι νέος, πολλαῖς φοραῖς ἠθέλησες νὰν τοῖα
 κάμῃς καὶ ἔμεινες πάντα μισοστρατὴς Τόνε λένε δρόμα
 τοῦ ὁδοῦ λόγου, εἶναι γιομάτες ἀπὸ κάθε λογῆς πδοσκόμματα
 ποῦ τὰ λένε ἀπάταις, πρόληψες, μικροπρέπειαις, καὶ πάντα ἂς μὴ
 σὲ τρομάξῃ κανένα, μὴ σκιαχτῇ ἐκὶ τὸ θεοῦ ποῦ τὸ λένε Ἐ-
 γωισμό, ξαπέρασέτα οὐλα· ἔτσι γιάσου, ἐφάρταε τέλος πάντων
 στὸ ὕψωμα πῶς σ' ἀρέσει ; εἶναι τόπος ποῦ δὲν ἀνέφεκε ποτέ σου
 τὸ λένε ὕψωμα τῇ ἀμεροληψίας ! . . . κῦτταξέ τί διαφορετὰ φαίνεται ὁ
 κόσμος καὶ οὐλοῖτοῦ εἰ κάτοικοι ! ἐδῶ ἀπάνου ἔχομε τὸ . . .

δειγμα τοῦν ἐμπόρου καὶ τοῦν κηματοῦν, ἑνὸς negotiantmodèle
 ἑνὸς propriétaire modèle, ἂν μὲ μίας ἐπαψὲ ταῖς πληρωμαῖς του
 ἂν ὑποχρεώθηκε νὰ ἐξασκῇ παλαιὰ πιστώματα γιὰ νὰ πληρῶνῃ
 νῆα· ξέτησε μὲ ὑπομονὴ νὰ μάθῃ τὴν αἰτία, μὰ μὴν μπῆς εὐθὺς
 εὐθὺς πῶς τὸν ἐπῆρ' ὁ Διόλορ!

(ἀκολουθεῖ.)

Κύριε Διόλορ.

Ἀργοστόλι ταῖς 31 Δεκεμβρίου 1859.

Εἶναι πολὺς καιρὸς ὅπου δὲν ἐμπόρεσα νὰ σοῦ στείλω τίποτε·
 γιὰτὶ ἡ ἔγνωταις τοῦ σπητιοῦ δὲν μ' ἀφίνουνε μιὰ στιγμὴ ἀδειανή·
 ἀρπάζω μίαν ὥρα ποῦ μοῦ παρρησιάζτηκε γιὰ νὰ κάμω καὶ νὰ
 σοῦ στείλω ἐτούτους τζοῦ στίχους, ἄμποτες νὰ χρησιμεύσουνε σὰν
 μπουναῖς· εἰς ταῖς εὐαισθηταῖς σου συνδρομητοῦδισαῖς!.. σοῦ εὐχο-
 μαι τὸν καλὸ χρόνον καὶ εἶμαι

Ἡ συνδρομητίσά σου

Λ. Μ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΤΣΟΥΝΑ.

A tout age on a sa poupée
 Panard.

Εἰςὲ κάθε ἡλικίαν ἡ γυναῖκα παιδιαρίζει,
 Κι' ἔχει χρεια ν' ἄχῃ πάντα καὶ γιὰ νὰ παιγνιδίζῃ.
 Ὅντες εἶναι κοπελοῦλα, στήν κουτσοῦνα ξεθυμαίνει
 Τσῆ μιλεῖ, τὴνέστολιζῇ τὴ χτενίζει καὶ τὴν μπλένει·
 Ὅντες κομματάκι' ἀξίνει καὶ γνωρίζει τὴ μορφή της
 Εἶδομ' ἔχει τὸν καθρέχτη καὶ κουτσοῦνα τὸ κορμὴ της·
 Ὅντες φθάσ' ἐκείνη ὥρα ποῦ γεννάει τζῆ τρελαμάδες,
 Εἶδομ' ἔχει τὴν ἀγάπη καὶ κουτσοῦνα τζ' ἐραστάδες
 Φθάει ἡ στιγμὴ τοῦ γάμου; ὦ στιγμὴ χαριτωμένη!

Ἀνοπόμον' ἡ κοπέλα πάντα τὴν περιμένει,

Εἶδομα τὰ νυφικάτα της στολίδι' ἔχει πάντα,

Καὶ κουτσοῦνα γιὰ νὰ παίξῃ ἔχει τὸν καυμένον ἄντρα.

Μάνα γένεται ὦ χαρά της ἕνα παχουλὸ παιδάκι

Ρόδο κόκκινον ποῦ λένε Πίπιν ἢ Νιόνιν ἢ Παπαγάκι,

Σὺν κουτσοῖς μέρα νύκτα τὸ βαστάει στήν ἀγκαλιά της

Τὸ φιλεῖ τὸ ναναρίζει τοῦ μιλεῖ μὲ τὰ σωστά της,

Εἶν τὰ μᾶτιά της τὸ φῶς τῆς ἡ ζωὴ της ἡ ψυχὴ της,
 Τότε ξέδομα εἶν' ὁ ἄντρας καὶ κουτζοῦνα τὸ παιδί της·
 Ἐφαμέλεψ' ἡ καυμένη τὴν ὠρμάσκανε οἱ χρόνοι,
 Ἐγνοίε; βάσανα καὶ πύκραις καὶ σκοντάματα καὶ πόνοι.
 Ὅχ' τὸ σπῆτι τῆς δὲ βγένη τὸ παστρεῦει τὸ στολίζει,
 Γνωιάζεται τὸ γέροντά της, τὰ παιδιὰ της συγυρζει,
 Εἰδομά της εἶν τὸ σπῆτι καὶ κουτζοῦνα ἡ φαμελιά τῆς
 Διασκεδάσε τῆς ἔγνοιας καὶ παιγνίδ' ὁ γέροντάς τῆς.
 Φθάνε ὦρα νὰ παντρέψῃ καὶ καμμιά της θυγατέρα,
 Ἰοῖα νὰν τὴν ἐτοιμάσῃ δὲ σιγάει νύχτα μέρα,
 Εἰδομά της εἶν ὁ γάμος καὶ παιγνίδ' οἱ συμπεθέροι
 Καὶ στὰ μᾶτιά της κουτζοῦνα εἶν τὸ εὐτυχιμένο ταῖρι.
 Ἄν χρειέψῃ ἡ γυναῖκα τὴν ἐνθύμησι· τ' ἀνδρός τῆς
 ἔχει ξέδομα ἡ καυμένη καὶ κουτζοῦνα τὸ μυαλό τῆς,
 Ἐφθασεν σὲ ἡλικία ποῦ δὲ δύνεται ἁμαρτίαις,
 Ἀκολουθαί, κόντι. κόντι, ὅλαις ταῖς ἀκολουθαίς,
 Ὅχ τὴν Ἐκκλησία δὲ λείπει ταῖς παρμικραῖς γιορτάδες
 Κάνει ὅλες τῆς νηστειαῖς κανισκεύει τοὺς παππάδες,
 Ἡ συναῖδησίς της πλέον βίστα βάστα δὲ βαστάει
 Οὐτ' ἀθώαις ἁμαρτίαις, καὶ στὰ μούτρα τῆς ξερνάει
 Τοῦ Παππᾶ της κάθε λίγο, ποῦ τῆς ὑπόσχεται μίαν ὥρα
 Ὀλοτζούτζουρη νὰ πάη στὸν Ὁσίωσι τῆς χώρα

Ἡ Ἐκκλησία εἶν τὸ ξέδομα τῆς

Κι' ὁ Παππᾶς ὁ κουτζοῦνάς τῆς.

Φθάνει τοῦ θανάτου ἡ ὥρα τρομερὴ γιὰ τὸν καθένα ;
 Ἡ γρηὶὰ τὴν περιμένει μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα,
 Ἄρῃσι γιὰ τὴν ψυχὴν της ψυχικά καὶ σαραντάργια,
 Βλέπει ἀπάνουθῃ τῆς Ἀγγέλους ποῦ τῆς ψάλλουσι θροπάργια·
 *Ὡ χαρὰ της δὲν ἀκούει στὴν ψυχὴ κανένα βίρος
 Εἶν' παιγνίδ' ἡ ἀγωνία καὶ κουτζοῦνα εἶν' ὁ Χάρος!

A. M.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΑΦΗΝΙΑ »

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

τοῦ 7.ου ἀριθμοῦ τῆς "Αποθήκης τοῦ Διαβόλου.

LA BACCHETTA MAGICA.

O. s. s. i. a.

La Meravigliosissima Metamorfosi della nostra
Compagnia Teatrale, operata dal celeberrimo

M. Brunet, per la rappresentazione
dell'opera

LA SONNAMBULA.

Sull'albeggiare dell'anno di grazia 1860.

Giorni fa, ebbimo l'avantaggio di posseder tra noi il Sig. A. Brunet, celebre professore di fisica sperimentale, elettrico—magnetizzatore, esimio prestiggiatore, i n i t i è nei più ascosi misteri della Magia bianca e nera, e Gran Saltinbanco della casa Imperiale di Francia, presso di Sua Maestà Britannica; titoli tutti fedelmente trascritti del suo autografo Manifesto, e sui quali non è permesso d'aver il benchè minimo dubbio, per la sola e convincentissima ragione che vennero da lui stesse asseriti, nonchè stampati ed affissi a sue spese per tutte le facciate della nostra Città; donde possiamo trarre la massima seguente, che invitiamo i nostri moderni giuristi, d'aggiungere al corpo del loro j u s g e n t i u m.

« Ogoi qual si voglia avventuriere, che dalla sua tempestosa sorte viene gettato su questi nostri herbari scogli d'Oriente, ove non ha chi possa celebrare le sue straordinarie qualità, ed attribuzioni, ha l'incontestabile dritto di proclamarsele da se medesimo. »

L'impressione, che i suoi molteplici e svariati giuochi, produsse sul nostro pubblico non fu, a vero dire, adeguata al merito del celebre operatore, ma in tutto questo non abbiamo apigliarcela che col nostro carattere un po' positivo ed indagatore, che non si lascia troppo facilmente abbagliare da corsetline, che fanno fermicolare di sfancendata curiosità le piazze delle Capitali dell'Europa!

Cionnonostante, saremmo colpevoli della più grande in:

giustizia, che a publicista possa esser mai apposta, se lasciassimo passare inosservata ed incommendata la sola esperienza che onori sommamente il Sig. Brunet e la sua scuola fisico-magnetico-elettrico-prestigiatrice, ed alla quale scorgesi che il dotto francese può benissimo aggiungere, alle sue tante attribuzioni e titoli di cartello, quello di *Metamorfota*, titolo che, al certo per modestia, non fece apparire nel suo magniloquente Manifesto, (prova evvidente che i saltinbanchi hanno essi pure la loro modestia) ciò preposto, passar possiamo all' esposizione di questa curiosissima e singolare esperienza, esperienza che farebbe la fortuna agli impressarij del Levante, ed a molti artisti, ritirati per troppo modestia. Lo creda chi vuole, noi non facciamo che narrare:

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, la prima donna Sig. A. Turchi fu cangiata, come per incanto, in Usigniuolo! ed il pubblico stenta a riconoscere la smorfiosa ed insipida Gilda, la sguajata e rauca Violetta, la stuonata e buffoneggiante Caïdo, nella semplice ed ingenua Amina piena di voce, d' intelligenza, di azioni drammatica e di decenza di scena! Evviva il Sig. Brunet e la sua bacchetta, che in un attimo potè operare, un sì felice cangiamento!

Il tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet cangiò il Sig. Scalamenti e la sua orchestra, in una frotta di cardellini, irreprensibilmente armonica che ci fa dimenticare per sempre la tempesta del Rigoletto, il baccanale della Traviata e la sinfonia di Suli. Viva il Sig. Brunet e la sua bacchetta, senza la sua intervenzione chi sa come avrebbero lacerato il nostro Bellini!

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, la fresca e vispa contessa Diceprano trasformossi in Stridula Cicogna! Viva il Sig. Brunet e la sua portentosa bacchetta!

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, di Samuelle il tetto, che disgraziatamente poi servi di ricetto all' Ottomana rabbia, trasformossi in selva folta ed ombrosa, piena di pioppi, d' abeti e di faggi, sergato tutto dall' onda limpida d' un mormoreggiante rio. Viva il Sig. Brunet e la sua bacchetta! chè senza il suo miracolo l' impresa avrebbe

ME

IAKORITELIOE
MOBILIA NNH
MOBILIA NNH

avuto forse il coraggio, di presentarci per selva folta ed ombrosa uu camera da letto cogli accessorj !

Insomma la hacchetta magica del Sig Brunet rese servizj, che il nostro generoso pubblico, speriamo, non vorrà disconoscere, ciò però di cui, secondo la nostra limitata intelligenza, non possiamo renderci conto si è, la parzialità che l'esperto Taumaturgo mostrò, escludendo dalla sua esperienza il Tenore, il Basso, la Comprimaria a l i a s Contralto, e finalmente il nostro buon Pittor-machinista! Confortiamoci però, poichè di tutti questi che rimasero in stato quo, non è da compiangersi che il povero Tenore, che più di tutti aveva bisogno d'esser mutato in qualche cosa!

ΠΡΟΟΔΟΣ ΕΙΣ ΚΙΝΑΝ.

Πρὸς διάφωσιν τῶν ἐθνῶν τοῦ Κινεζικοῦ ἔθνους, τῶν συκοφαντοῦτων αὐτὸ ἐπὶ στασιμότητι, καὶ προληπτικῇ ἀποσιώσει εἰς τὰ καθέσθια, ἀποθηκεύομεν τὸ ἀκίλουθον ἀνέκδοτον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1800 ἐπὶ τῆς μακτοίας βιτυλείας τοῦ Αὐτοκράτορος Τάο Κάγκ, Ἰαπωνίς τις γῆρα ὁμοῦ μὲ τὸ ὄρφανόν της τέκνον κατέφυγεν εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ Οὐρανίου Κράτους· οὗτα δὲ νέα δὲν ἔλλειψε νὰ εὕρῃ μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Πεκίνου δεύτερον σύζυγον, παρήγορον τῆς χηρείας της καὶ προστάτην τοῦ τέκνου της, νυμφευθεῖτα δὲ μόλις τὸν Κινέζον, κατὰ παντοχρίαν τινὰ ἐλθμοταξίαν τοῦ Κράτους, κατεγράφετο, μετὰ πολυπλόκου τεκαὶ σχολιογενοῦς πομποτελεστῆς, μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἑλλήνης.

Προϊόντος τοῦ χρόνου, καὶ φθάσαντος τοῦ υἱοῦ της εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ἠτήτατο νὰ συμπεριληφθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ἐνδομόνων ἐκείνων θνητῶν τῶν διατελούντων ὑπὸ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ μεγάλου Τάο Κάγκ· συγκαλεσθέντος δὲ τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τοῦ Δικαίου, καὶ καθυποκληθίσας τῆς αἰτήσεως τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰαπωνίδος εἰς τὰς διακρίσεις τοῦ νομομαθοῦς ἐκείνου Συμβουλευτοῦ, τὸ σέμμι ὁμόθυμον ἐξέθεσι· Οἱ μολογῶν κατὰ γράμμα ἐρμηνεύσαντες τὸ Γ' ψήφισμα τοῦ 7ου Συμβουλίου, τὸ περὶ πολιτογραφίης διαλαχθάνον, καὶ τὸν κατὰ τὸ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΟΥΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΔΕΛΤΙΟΝ

ἔτος 1793 ἐπὶ τῆς τῆς βασιλείας τοῦ Αὐτοκράτορος Κι-Κάγκ, δὲν παρέσχεν τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τοὺς μετὰ τὴν ἐπὶ τούτου δόλῳ, ἤθελον διαμείλει εἰς τὸ Κράτος διὰ πέντε ἔτη κατὰ συνέχειαν (ὅπερ ὁ υἱὸς τῆς Ἰαπωνίδος δὲν εἶχε πρῆξει.) ἀλλ' ἐπειδὴ νήπιον σχεδὸν ἐφύετο παρὰ τῆς Μητρός του ἐκ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του, ἐπειδὴ εἰς τὸ περὶ πολιτογραφήσεως ψήφισμα, οὐ τοῖς ἄλλοις, εἴρηται ὅτι τὸ συνοικέσιον μετὰ τοῦ ὑπηκόου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἡλίου ἐδίδε δικαίωμα εἰς τὸν ξένον ὡς πρὸς τὰ ἀτοκὰ καὶ πολιτικὰ δικαίωματα τοῦ Κράτους, καὶ τοιοῦτον δικαίωμα ἀπολάμβασα ἡ Μήτηρ, ἡδύνατο νὰ τὸ μεταδῶσιν εἰς τὸ παρ' αὐτῆς ἐπιτροπεύμενον ἀνήλικον τέκνον, ἐπειδὴ οἰκογένειάν του ἀνέκλιθεν ἐθιῶ; ησεν ὁ υἱὸς τῆς Ἰαπωνίδος τὴν τῆς Μητρός του καὶ Πατριουτοῦ, ἐπειδὴ θρέμα καὶ ἀνάθρεμα τῆς Κίνας, ἐπειδὴ τοιοῦτος ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης ἐθεωρεῖτο, ἐπειδὴ ὡς τοιοῦτος ἤχισε ἀνεμπόδιστος νὰ ἐξισκῇ, σχεδὸν ὅλα, τὰ πολιτικὰ δικαίωματα τῶν γνησίων υἱῶν τῆς Κίνας, ἐπειδὴ τέλος ἡ ἀποβολὴ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἡδύνατο νὰ δώσῃ γέννησιν εἰς τὸ ἀλλόκοτον πολιτικὸν τέρας ἀτόμου ἀπάτριδος καὶ τοῖς διαμείναντος ἐφ' ὃ λόκλῃρον εἰκοσαετίαν παρὰ τῷ μᾶλλον πεπολισμένῳ ἔθνει τοῦ Κόσμου· δι' ὅλα ταῦτα παρεδύντο κατ' ἑκτασιν τὴν αἵτησιν τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰαπωνίδος.

Ἐχέσαντες τὸ γεγονός τοῦτο, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ θαυμάσωμεν τὴν ὀρθὴν λόγον, τὴν φρόνησιν, καὶ τὴν περὶ τὸ δικαίαν ἐπιστημονικὴν ἐμπειρίαν τοῦ ἐν Κίνα Ἀνωτάτου Συμβουλίου τοῦ Δικαίου, τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον καλῶς ἐπισταμένου νὰ συμπληρῇ τὰ ἐλλείματα τοῦ θετικοῦ Δικαίου, καὶ νὰ συναρμολογῇ ἀδυττάκτως τὰς ἀρχὰς τοῦ πρὸς τὰς ἀμεταβλήτους ἀρχὰς τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς φήσεως!..

Ἐκ καρδίας εἰς τὴν Κυβέρνησίν μας εὐχόμεθα, νὰ μὴ ἦτο δειχθῇ ποτὲ κατωτέρα τῆς Κινεζικῆς, πειρυσιαζομένης εἰς αὐτὴν τοιαύτης ἢ παραπλησοῦ περιστάσεως...

ΤΑΚΣΙΒΑΤΕΡΟΕ
 'Ο Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΝΤΙΝΗΣ ΔΙΟΦΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ